

# ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ  
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

---

Георги Райчевъ

## Баща ми заплака!

Моятъ баща бѣше коравъ човѣкъ — истински старъ българинъ. Не бѣше студень, не бѣше саможивъ и затворень. Напротивъ — великодушенъ, милосливъ, състрадателень. Но умѣеше да прикрива вълненията си дълбоко въ душата.

Като дете, презъ всичкото време помня баща си кметъ на селото; имахме кръчма, работѣхме и земедѣлие. Всѣки день се случваха нѣща въ селото или домакинството ни, които носѣха неприятности, често пжти и скърби на баща ми. Въ такива минути потъмняваше погледътъ му, лицето покриваше студена неподвижностъ и само върху устнитѣ му, подъ надвисналитѣ черни мустаци, потрепваше усмивка, пропита съ ирония и горчива скръбъ.

Въ добритѣ си часове баща ми обичаше да сподѣля гласно мислитѣ си съ околнитѣ. А мислитѣ му бѣха все за *общото благо*: за него нѣмаше друго благо, освенъ общото. При това бѣше голѣмъ почитателъ на науката. Четѣше много. И каквото узнаеше, разказваше го подробно на селянитѣ. Хората го слушаха съ любопитство: нѣкои вѣрваха, изумени отъ чудото, други клатѣха недовѣрчиво глави и се надсмиваха на думитѣ му.